

LUCY
DAWSON

ten,
kdo
odešel

LUCY DAWSON

*ten,
kdo
odešel*

2015

Copyright © 2010 by Lucy Dawson
Translation © 2015 by Dita Kelbelová
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena
či elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele
autorských práv.

Z anglického originálu THE ONE THAT GOT AWAY,
vydaného nakladatelstvím Sphere, Londýn 2010,
přeložila Dita Kelbelová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Ilustrace obálky: Denisa Jánská
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2015

ISBN 978-80-7498-068-8

Poděkování

Děkuji Sarah Ballardové, Jo Dickinsonové,
Rebecce Saundersové a všem z literární agentury United
Agents a nakladatelství Little, Brown, Jamesovi,
rodině a přátelům za povzbuzení a podporu.
Jsem vám všem velmi vděčná.

Poděkování patří těm, kteří mi poskytli praktické rady,
zejména Patricii.

A konečně bych ráda poděkovala DS,
protože právě on kdysi vyprávěl onen vtip mně.
A to navzdory potížím, které to způsobilo.

Kapitola první

Když zavírám kufr auta, po mokrém povrchu mi sklouznou prsty a na jednom se mi bolestivě ohne nehet, až hlasitě vyjeknu a upustím příruční tašku. Dotknu se postiženého místa a pátrám po známkách zranění; v prstu mi pulzuje, nehet zbělal a v místě, kde se *mohl* zlomit, ale nezlomil, je znatelná rýha. Vlastně se nic nestalo, a přesto mi vyhrknou slzy... Skvěle... Nejenže jedu pozdě, ale ještě se tu rozbřečím. Paráda.

Zhluboka se nadechnu a divoce zamrkám, abych se vzpamatovala, a pak odhodlaně zvednu tašku z promáčené silnice. Strčím ji do auta, bouchnu dveřmi a nastupuju. Jakmile sedím za volantem, s připnutým pásem a zrcátkem natočeným tak, že se v něm vidím, zaregistruju rozmazané fialové oční stíny a korektor usazený v záhybech víček. V noci jsem toho moc nenaspala.

Včera v noci. Vybavím si svého manžela, jak na mě nevěřícně zírá přes postel, oněmělý tím, co jsem právě řekla.

Otáčím klíčkem v zapalování a snažím se nevnímat nával

studu, který se mě při té vzpomínce zmocňuje. S trhnutím se ohlížím za sebe – jako bych se pokoušela vytřepat ten obraz z hlavy –, zařazuju zpátečku a prudce couvám. Ráno jsem se mu *chtěla* omluvit. Chystala jsem se k tomu – udělala bych to už v noci, kdyby netrval na tom, že bude spát dole na gauči. A vůbec, jak se mám omluvit, když ráno beze slova vystřelí do práce? Čemu to pomůže?

Dupnu na brzdu a tak tak že nenajedu na obrubník za sebou, přeřadím na jedničku a moc rychle pustím nohu ze spojky, takže do silnice vyrážím nemotorným škubavým pohybem. Miluju Dana nade všechno, ale proč na mě musel být tak nabroušený, když viděl, že se snažím včerejšek napravit, a naschvál mi ani nedal pusu na rozloučenou? Je fakt, že takový nebývá, což znamená, že je vážně naštvaný..., ale stejně – bylo to od něj dětinské.

Natáhnu se, zapnu rádio a pak vzdorovitě dupnu na plyn před retardérem, který podle Dana přejíždím moc rychle. Na chvíli mě uspokojí, jak přes něj přescočím, ale neubráním se provinilemu ušklíbnutí nad příšerným zvukem tlumičů, když přistanu; ten vůbec nezní pěkně. Zaposlouchám se v obavě, že mi ještě odejde auto, aby všemu nasadilo korunu, ale nic se neděje, a když zastavuju na světlech, vztek ze mě pomalu vyprchává a ruce na volantu povolují. Vlastně se najednou cítím vyčerpaná a taky smutná, že jsme se s Danem vůbec poprvé pohádali tak, že se spolu nebavíme ani druhý den.

Měla jsem držet jazyk za zuby. Být na jeho místě, taky mám na sebe vztek; ráda bych věřila, že bych ráno nezmizela z domu tak jako on, ale chápu, proč je naštvaný.

„To snad nemyslíš vážně!“ slyším jeho nevěřící hlas. „Já jsem přece tvůj *manžel!*“

ten, kdo odešel

Znovu mě bodne výčitka a bezmyšlenkovitě se zahledím na brzdová světla auta před sebou, zatímco všichni čekáme na zelenou. V autě se rozezní „One Day Like This“ od Elbow a já se zaposlouchám do slov. Jako by zpívali o mně.

No, až na to, že dnes ráno nesvítí slunce – naopak, mraky by se daly ždímat a dojíždějící pospíchají k brightonské stanici s rameny schoulenými zimou. Něco na tom ale je – *proč* jsem se večer neovládla a vmetla mu do obličeje věci, které jsem ani nechtěla říct? Ztěžka polykám. Je mi jasné, že si to Dan neuvědomuje, ale ke včerejší hádce došlo paradoxně kvůli tomu, jak moc ho miluju, a svým způsobem jí nelituju: obyčejně před sebou nic netajíme a umíme si říct, co cítíme. Teď aspoň oba víme, že máme problém, a můžeme ho řešit.

Ustaraně si vzdychnu. Problém je... Problém je, že netuším, jak svému manželovi říct, že se děším něčeho, co ostatní podle všeho považují za naprostou samozřejmost. Že bych opravdu ráda slyšela od někoho jiného, jak se mám cítit, protože to sama nevím a jsem jednoduše zmatená.

Nečekala jsem to. Fakt ne. Když jste mladší, představujete si, že až dospějete, zamilujete se, vdáte se a porodíte děti – jak prosté. Dělalí to tak skoro všichni a já si myslela, že nebudu výjimkou, a přesto jsem včera večer obvinila svého manžela – jednoho z nejlaskavějších, nejčestnějších lidí, jaké jsem kdy poznala –, že se podvodem pokouší dosáhnout toho, abych otěhotněla.

A nejhorší je, že mi ani tak nedělá starosti to, jestli se mě opravdu pokusil obelstít. Mnohem víc jsem zpanikařila kvůli celkem reálné vyhlídce na těhotenství. Při představě, že *čekám dítětko*, jsem si vůbec nepřipadala šťastná ani nadšená. Spíš trochu nervózní a zároveň malinko vystrašená... Po-

padla mě obyčejná, nefalšovaná hrůza. A tím myslím hrůzu se vším všudy; vědomí, že není cesty zpět, že mě čeká těhotenství a porod a do konce života budu zodpovědná za jeden lidský život – a ten můj, jak ho znám, nadobro skončí. Přitom jsem zatím žila v domnění, že je to úplně přirozené, a hlavně že po tom toužím!

JAK je možné, že jsem se nad tím nikdy pořádně nezamyslela – a říkala si, že to prostě nějak dopadne? Dan byl naopak u vytržení; básnil o nových vyhlídkách a dalších životních krocích... Co když jsme se – jakoby přes noc – oba změnili tak moc, že už se k sobě nehodíme?

Vykulím oči strachem z představy, že bych o Dana mohla přijít – a v panice sahám po telefonu. Hned mu zavolám – zavolám mu a provinile se mu omluvím. Protože ať už se na těhotenství dívám jakkoli, neměla jsem ho obviňovat z něčeho tak podlého. Není divu, že se –

Ale než stačím vytočit jeho číslo, ozve se za mnou rozčilené zatroubení, které mě upozorní, že na semaforu konečně naskočila zelená a všichni chtějí vystartovat. Rozjíždím se a pouštím kabelku zpátky na sedadlo. Poslední tóny písně přehluší hlas moderátora nabuzeného kofeinem, který chrlí informace o pracích na silnici někde v centru, kam jsem se ještě ani nepřiblížila.

Na tenhle okamžik si vzpomenu. Vybavím si, že jsem málem zavolala manželovi, abych se omluvila, a z celého srdce budu litovat, že jsem to neudělala, dokud byl čas.

Všechno by se tím změnilo.

Možná by to dokonce zachránilo lidský život.

Kapitola druhá

Na obchodní konferenci do Windsoru se mi dnes vůbec nechce. A neměla bych spát jinde. Potřebuju se vrátit k Danovi, a ne se vybavovat s kolegy v hotelovém baru a zkoumat povlečení na posteli páchnoucí po cigaretách, které v ní před nedávnem nejspíš někdo kouřil.

Nervózně si okusuju nehet a radši si představuju, jak sedím doma v kuchyni, mluvím s Danem a vysvětluju mu své nečekané obavy a strachy, což jsem měla udělat už včera, místo abych mu předvedla ukázkový výstup... Na svou obhajobu ale musím říct, že posledních pár dní nebylo zrovna snadných.

Ne že bych se snažila omlouvat své chování; jenom nesnáším, jak člověk může být v jednu chvíli dokonale šťastný – spokojený se svým osudem, na kterém by nic neměnil –, a v příští jako by si nějaká zlomyslná síla všimla, že si vesele skotačí a hledí svého, ukázala na něj prstem a střelila po něm paprskem, který mu převrátí život vzhůru nohama. A to všechno jen tak pro zábavu.

Všechno se začalo kazit v sobotu. Byla jsem s Joss a Bec na jednom z těch nahodilých uvolněných obědů, na kterých jsme se scházely v centru. K největším vzrušením při nich patřily chvilkové záchvěvy radosti, které vás přimějou říct: „Tohle je *bezva*, že jo?“, načež obdržíte úsměv a odpověď: „Je to úžasný.“

Klábosily jsme o tomhle a o tamtom a vlastně o ničem – tak, jak to můžete dělat s lidmi, s nimiž se znáte celou věčnost. Užívaly jsme si jedna druhou, a pokud mám příznat pravdu, jedly při tom víc, než bychom nejspíš měly; rychle se blížila sezóna vánočních večírků a s nimi i nutnost navléct se do stahovacího prádla. Zrovna jsem si pod stolem potají rozepínala knoflík u kalhot, když se Joss spokojeně opřela a poklepala si na nepochopitelně ploché břicho, které se jí pořád pohodlně vešlo do opasku džín, což mi připadalo strašně nespravedlivé.

„Jak to děláš?“ vzdychla Bec závistivě. „Jak se můžeš cpát jak otesánek a přitom být pořád jako hůlka?“

„Tasemnice?“ navrhla Joss a pokrčila rameny.

Bec se vděčně usmála. „Není to tím, že jsi vyšší?“ zeptala se po krátké úvaze. „Vysocí lidi se musejí pořádně přejídat, aby to na nich bylo vidět, ne?“

Joss vypadala trochu zaskočeně a já se zakřenila.

„Chci říct,“ pokračovala Bec chvatně a uhladila si šaty, které se jí nepatrně vyhrnuly, „že máš větší rezervy než takový prcek, jako jsem já. Kdybychom týden jedly stejné sladkosti, přibrala bych rychleji, protože by se musely rozložit do menší výšky.“

„Nespálila by Joss víc kalorií než ty právě proto, že je vyšší?“ Pochybovačně jsem se na ni podívala. „Chlapi taky po-

třebují víc kalorií na den než ženy..., čímž samozřejmě nevrrdím, Joss, že vypadáš jako chlap. Do Brigitte Nielsenové máš hodně daleko...”

„Díky.“ Joss nakrčila nos. „Jestli to byl kompliment.“

„Kdybys byla modelka, se sto pětasedmdesáti centimetry bys naopak byla dost malá,“ upozornila jsem ji a sáhla po jedné ze sušenek, které jsme dostaly ke kávě. „A ty zas nejsi žádný trpaslík,“ uklidnila jsem Bec. „Obě jste krásné přesně takové, jaké jste.“

Bec mě ale neposlouchala, pořád upřeně pozorovala Joss. „Hele, mám otázku. Co kdybys potkala chlapa, co by byl ve všech ohledech úžasný, *dokonalý*; zábavný, milý, optimistický, hodný k dětem, skvělý v posteli, sám od sebe by ti kupoval dárky..., ALE byl by o dost menší než ty. Chodila bys s ním?“

„No, takže by nebyl dokonalý, ne?“ namítla Joss bez obalu. „Kdyby mi sahal jen do podpaží. Kdo by chtěl něco takového?“

„Fakt?“ vyhrkla Bec fascinovaně. „Ty bys mu nedala šanci?“

„Ne,“ trvala Joss na svém. „Ani náhodou. Proč tě to tak překvapuje? Každá ženská chce přece svému chlapovi do očí vzhlížet – nebo se mu do nich aspoň dívat přímo. A ne se k němu sklánět. To nikdy. Brr.“ Otřásla se a znechuceně pohodila hlavou, až jí dlouhé zakroucené lokny nadskočily.

Bec se obrátila na mě. „Chodila bys s Danem, kdyby byl menší než ty?“

„Jenže já měřím jen sto šedesát pět, Bec,“ usmála jsem se. „To by musel být na chlapa hodně mrňavý.“

„Jako Danny DeVito,“ doplnila Joss a vyfoukla Bec poslední sušenku. „Mňam,“ pochutnávala si s plnou pusou.

„Tak co? Chodila bys s ním?“ dožadovala se Bec odpovědi.

Zamyslela jsem se nad tím. „Asi ne,“ připustila jsem nakonec.

„COŽE?“ Bec byla ohromená. „Ty bys odmítla Dana? Tomu nevěřím!“

„Nevěděla bych přece, o co přicházím,“ vysvětlovala jsem. „Nepřipadal by mi tak sexy, takže bychom si spolu nejspíš jen popovídali a pak bychom si zase šli každý svou cestou.“

„To určitě!“ ušklíbla se Joss. „Vy dva jste byli jasní od první chvíle.“

Bec ale vykulila oči. „To myslíš vážně? Ty bys zahodila šanci prožít všechno to štěstí a lásku? Neprovdala by ses za lásku svého života, za toho PRAVÉHO, kdyby byl o pár centimetrů menší než ty? Jsem v šoku. A zklamalas mě.“

Schválně jsem si dala s odpovědí na čas. „Bec,“ naklonila jsem se k ní přes stůl a ztlumila hlas. „Nic takového jako ten pravý neexistuje.“

Bec zděšeně vyjekla a Joss do mě šťouchla. „Nech toho,“ zazubila se. „Netrap ji.“

„Ale já to myslím vážně!“ ohradila jsem se. „Můj vztah s Danem je jedinečný, nikdo jiný jako on na světě není, ale kdyby umřel –“

Bec se zatvářila, jako by měla omdlít hrůzou a spadnout pod stůl.

„– byla bych zničená, to je jasné, ale taky bych věděla, že by si Dan nepřál, abych žila do smrti sama, když už nemůžu být s ním.“

Viděla jsem, jak Bec zaváhala.

„Je to stejné jako s přátelstvím,“ pokračovala jsem. „Ne-

ten, kdo odešel

máš na celý život jen jeden pokus. Můžeš si rozumět se spoustou lidí. A myslím, že stejně tak je i spousta ,těch pravých.“

„No dobře – chápu to,“ povzdechla si Bec. „Měla bych využít všechny příležitosti, které mi život nabídne. Máš pravdu.“

„Nic víc tím říct nechci,“ souhlasila jsem s úsměvem.

„Takže kdybys to zabalila ty, chtěla bys, aby si Dan našel někoho jiného?“ optala se Joss opatrně.

„Jasně,“ přikývla jsem bez váhání, ale po chvíli jsem dodala: „Ale nejdřív za rok a musela by být tlustší než já.“

„Když už mluvíme o *odcházení* – Joss,“ změnila Bec téma, „nedávno jsem byla na návštěvě u jedné ze svých klientek – právě porodila dvojčata, jsou *k sežráním* – a šla jsem kolem salónu, kde jsi dřív o sobotách pracovala.“

„Myslíš Judy Garlandovou?“ zamručela Joss a přimhouřila oči. „Nesnášela jsem toho maníka, co mu to tam patřilo... Měl tlusté prsty se spoustou zlatých prstenů a k tomu *nechutně* dlouhé nehty. Platil mi dvě padesát na hodinu za to, že jsem česala ty smradlavé babky, co tam chodily. Zajímalo by mě, co se s ním asi stalo.“

Bec na ni vykulila oči. „No, umřel. Přece ti muselo dojít, kam tím mířím. Jeho salón zavírají.“

„Nemůžu uvěřit, že až teď! Vždyť ten chlap byl nad hrobem už tehdy!“ vypadlo ze mě. „Vzpomínáš si, jaké měl vlasy?“

„Kanárkově žluté!“ zahihňala se Bec. „To nemohla být jeho barva.“

„Taky nebyla.“ Joss pobaveně frkla. „Byla to paruka, kterou si sundával vzadu za salónem a mával s ní, když běžel všechny fény a přímotopy, protože se v ní strašně potil...“

I když to bylo možná spíš kvůli těm koženým kalhotám.“ Otrásla se. „Pokaždé, když zvedl ruku s natáčkou, břicho se mu celé zarudlé a otlačené převalilo přes pásek.“

„Fuj!“ vykřikly jsme s Bec unisono.

„Vypadal jako chodící vepřová roláda,“ popustila Joss uzdu fantazii. „Ty bábiný ho ale zbožňovaly,“ dodala a natáhla se po šálku s kávou. „*C'est la vie...*, nebo taky ne, jak se zdá.“

„Joss!“ napomenula jsem ji, když Bec zalapala po dechu tak hlasitě, až jsme obě nadskočily. Joss dokonce rozlila trochu kafe.

„Páni!“ vyhrkla Bec, jakmile se vzpamatovala. „Když jste načaly to *vzpomínání*... Málem bych vám zapomněla říct TOHLE! Vsaďte se, že NEUHÁDNETE, kdo si mě chtěl přidat na Facebooku do přátel. Leo!“ vypískla vzrušeně, než jsme se stačily zamyslet nad odpovědí.

Zarazila jsem se. „Leo? Myslíš mého bývalého?“

Přikývla.

„Ten hajzl!“ vybuchla Joss rozhořčeně. „Přesně kvůli tomu mě nikdo nedostane na Facebook ani na Twitter. Nepřidala sis ho, že ne?“ vyjela na Bec.

„Jasně že ne!“ ujistila ji Bec dotčeně. „Za co mě máš? Ale má otevřený profil, tak jsem se na něj mrkla. Je ženatý!“

„To si děláš srandu!“ Joss neskrývala pohoršení.

„A to ještě není všechno – myslím, že má i děti!“

Ke svému překvapení jsem ucítila, jak se ve mně cosi na okamžik zastavilo, jako by malá ručička hodinek na vteřinu vynechala a pak pokračovala ve své monotónní cestě.

„Je ženatý s ní?“ slyšela jsem svůj překvapivě klidný hlas.

Holky si vyměnily pohled a Bec se rozpačitě zeptala:

ten, kdo odešel

„S Carou? Ne, myslím, že ne. Na fotkách je s ženskou, která je nejmíň tak stará jako my, a Cara byla mladší, nebo ne?“

„Byla to peroxidová blondýna.“ Sáhla jsem po šálku s kávou a nonšalantně usrkla, i když v něm už skoro nic nezůstalo a to málo bylo úplně studené. „Jako Marilyn Monroe – nešlo si jí nevšimnout. Poznala bys, kdyby to byla ona.“

Bec zavrtěla hlavou. „V tom případě to není ona. Tohle byla taková mamina; normální.“

„Nemůže být normální, když se provdala za něj,“ ucedila Joss. „Hloupá koza.“

Bylo zvláštní si uvědomit, že ačkoli na Lea už dlouho nemyslím, pochopitelně někde žije dál, poznává nové lidi, oženil se, založil rodinu. Zdálo se, jako by to proběhlo už dávno; neměla jsem o tom tušení a teď se tím v mém životě nic nezměnilo. Ale stejně mě zaskočilo zjištění, že slova, která kdysi skoro řekl mně, patřila nakonec někomu jinému. A uvažovala jsem nad tím, jestli se cítil stejně jako teď já, když se dozvěděl o *mé* svatbě.

Ve skutečnosti na tom samozřejmě nezáleželo. Nekompromisně jsem tu myšlenku vyhnala z hlavy, usmála se a vesele se zeptala: „Takže jak dnes vypadá? Doufám, že má břicho a pleš.“

Bec po očku mrkla na Joss, která ji nepřestávala probodávat pohledem, a nejistě odpověděla: „Ani ne, vlastně je skoro stejný jako dřív.“

„No, to je k vzteku,“ usoudila jsem a představila si jeho tvář s úmysly jasně vepsanými v sebevědomém, bezstarostném úsměvu a pohledu ledově modrých očí. „Mohl mít aspoň tu slušnost, aby trochu zošklivěl.“

„Takže tebe si do přátel přidat nechtěl?“ zeptala se Joss najednou.

Zasmála jsem se. „Panebože, jasně že ne.“

„Jak by taky znal tvé příjmení?“ podotkla Bec. „Na Facebooku jsi Molly Greeneová. Proto jsem jeho žádost nepřijala, aby neviděl, že tě mám v kontaktech,“ vysvětlovala horlivě. „A nemohl se podívat na tvé fotky.“

„Hmm. To bylo chytré,“ přikývla Joss o trochu vlídněji.

„Díky, Batmane.“ Na Bec bylo znát, jak se jí ulevilo. „Jsem ráda, že mi to schvaluješ.“

Doteď mě nenapadlo, jak je to bizarní; že by si můj bývalý partner mohl prohlížet intimní snímky z mého života, nahlédnout do událostí, které s ním už nemají nic společného: mé svatby, narozeninových oslav, večírků... „Je mi z toho divně.“

„Jen tě to překvapilo,“ uklidňovala mě Bec, protože mi nerozuměla. „Cítila bych se úplně stejně, kdyby se zničehonic odněkud znovu vynořil John.“

„A právě proto NESNÁŠÍM Facebook,“ opakovala Joss. „Neměly byste vědět, co dělají vaši příšerní bývalí. Měli by se vypařit z vašeho života a konec. Všechny tyhle sociální sítě jen narušují přirozený vývoj.“

„Myslíš, že způsobí změnu klimatu?“ dobírala si ji Bec. „Naruší potravní řetězec? Tys neměla Lea ani Johna ráda, co?“

„Nic jsem proti nim neměla,“ odpověděla Joss upřímně a dost mě tím překvapila. „Aspoň ze začátku. John byl jen slaboch a trochu sobec. Neprobouzel v tobě to nejlepší, Bec. Moc jsi na něm visela.“

Bec se zatvářila, jako by litovala, že se zeptala.

„Chci říct, že do tvého života nic *nepřidával*, vždycky si šel za svým, a ty sis pak připadala nejistá. Vlastně mám pocit,

ten, kdo odešel

že byl dost o ničem. A Leo,“ odmlčela se, „s tím byla zábava, když se snažil. Jenže kromě toho, že ti zahýbal,“ začínala se dostávat do ráže, „byl jako vystřižený z té říkanky. Když měl dobrou náladu, tak byl úplný mílius, ale když vstal špatnou nohou, choval se příšerně.“

„– nebyl žádnéj mesiáš, byl to zlobivej kluk,“ dodala Bec a obě se rozesmály.

„To myslíš tu básničku o děvčátku s loknou na čele?“ zeptala jsem se Joss.

Nechápavě se na mě podívala.

„Zapomeň na to. Když mi bylo tak pět, pomalovala jsem stěny pokojíku fixem.“ Bříškem prstu jsem z talíře posbírala drobečky a olízla je. „Máma mě nachytala a já jí řekla, že jsem to nebyla já, že za to můžou moje zlobivé ruce, tak mi poradila, že kdyby chtěly zase zlobit, ať si na ně sednu. Leo- vi by trocha sezení na rukou neuškodila.“ Na obě jsem se usmála. „Vlastně by na nich měl sedět pořád.“

Joss se ušklíbala. „Představ si, že by ses provdala za něj...“

„To bych neudělala,“ zavrtěla jsem hlavou. „Nakonec bych vycouvala.“

Ani jedna neodpověděla.

„No fakt!“ bránila jsem se. „Vím, že jsem se s ním trochu zasekla, ale on nikdy nebyl ten pravý. Jen mi na chvíli zamotal hlavu.“

„Myslela jsem, žes říkala, že žádný jediný ani ten pravý neexistuje,“ namítla Bec.

„Máš pravdu,“ přikývla jsem. „Díky za připomenutí. Chtěla jsem říct, že by z něj nikdy nebyl chlap pro život.“

„Správně. Nemělas s ním strávit víc jak tři měsíce,“ nechala se slyšet Joss. „Prostě tě ukecal, to je celé. Bojoval

o tebe, jen když cítil, že bys ho mohla pustit k vodě. Proto ti chlapi jako on nadělají takový zmatek v hlavě. Jsou dost mazaní, aby přidali, když pochopí, že bys mohla vážně odejít..., ale jakmile si tě znovu zaháčkují a ty po nich začneš chtít úplně normální a rozumné věci, tak se za nimi jen zapráší! Ale co mu *nikdy* neodpustím,“ odmlčela se, „je, jak tě potopil, když byl tvůj táta nemocný. Pořád tvrdím, že to chtělo pořádný kus zlomyslnosti přiznat se, že šuká tu husu zrovna ve chvíli, kdy tvůj táta ležel po infarktu v nemocnici.“

„Kdyby tu byl,“ prohodila jsem, „prohlásil by, že to neplánoval a nenapadlo ho, že mi Cara zavolá a vyzvoní, co se děje.“

„Kdyby tady byl,“ opakovala Joss důrazně, „tak ho naku pu do vajec.“

„Ty jsi jak slonice,“ zasmála jsem se. „Nezapomínáš a neodpouštíš.“

„To si piš,“ přikývla s hlavou vztyčenou, jako by na to byla hrdá. „Pro vás dvě bych zadupala do země každého.“

„Tehdy to byla divná doba,“ dumala jsem s nepřítomným pohledem. „Všechno jsem dělala naopak. Bylo mi pětadvacet, měla jsem obrážet večírky a vyvádět, a ne stát v neděli u plotny a uklízet. Snažila jsem se udržet pohromadě něco, co nikdy nemohlo fungovat.“

„Je jedno, cos dělala nebo nedělala tehdy,“ prohlásila Joss. „Hlavní je, že teď už máš jasno. Můžu ti upřímně říct, že to moje užívání života stálo za starou bačkoru – ani za zlaté prase bych nechtěla, aby mi bylo znovu dvacet. Nové boty, hromady peněz, uřvané kluby; a samozřejmě nějaký ten chlap – za tím vším jsem se honila, a přitom jsem to nepotřebovala. Jsem šťastná, když můžu dělat třeba tohle,“ rozmáchla se kolem sebe. „A úplně mi to stačí.“

ten, kdo odešel

„Pod to se podepíšu,“ přikývla jsem vroucně. „Ale můžu si prosím nechat manžela? Já vím, Dana *nepotřebuju*, ale tak nějak ho chci.“

„To se připouští,“ kývla Joss blahosklonně. „Jen proto, že je to Dan. Chystáte se zase k vašim na ohňostroj? Dostane se Dan letos k nějakým prskávkám, nebo bude mít zápalky v ruce Chris jako obvykle?“ zazubila se při narážce na mého bratra, který měl rád pod kontrolou víceméně všechno.

Zasmála jsem se. „Tentokrát se o ně postará táta. Chris s Danem mu budou asistovat a my holky budeme s dětmi za oknem sledovat, jak Stu nadšeně přihazuje všechno možné na oheň, a budeme si říkat, že se trochu moc blíží k zadnímu plotu. Pyromana nenapravíš.“

„Stu se asi nikdy nezbaví toho cejchu prostředního dítěte, že? Tvoje bratry miluju,“ zasnila se Bec. „Samozřejmě úplně platonicky a nevinně,“ dodala chvatně.

„Jasně,“ uculila jsem se. „Do stejné řeky dvakrát nevstoupíš, co?“

Bec roztomile zčervenala.

„Dělám si srandu,“ uklidňovala jsem ji. „To bylo někdy na začátku devadesátých let, ne? A Stu byl tehdy *dost* velký frajer v těch svých vytahaných kalhotách á la Vanilla Ice a s pu-berťáckým chmýřím na bradě.“

„Dodnes nemůžu ani cítit cinzano,“ přiznala se Bec.

Účastně jsem ji poklepala po ruce. „Vidíš, vy dva jste si užili a já si z vás díky tomu můžu dodnes utahovat, takže jsme na tom všichni vydělali.“ Sáhla jsem po kabelce a vytáhla peněženku. „Dneska mi s vámi bylo super, díky.“

A byla to pravda. Ale přestože jsme probraly všechno možné, cestou domů jsem myslela jen na Lea a vzpomínala, jak mi nějaký překvapivě ostrý ženský hlas říká do telefonu:

„Ahoj, já jsem Cara. Spím s tvým přítelem. Myslela jsem, že bys to měla vědět.“

Když jsem její vzkaz přetlumočila Leovi, jen pokrčil rameny a skoro bezmocně – jako by svému chování sám nerozuměl, jako by nad ním neměl kontrolu – řekl: „Víš, já ji totiž asi miluju“. Nejdřív jsem po něm páčila jednu otázku za druhou, pak jsem se rozbřečela a začala po něm házet věcmi, a Leo to všechno přijímal s čím dál netečnějším výrazem, jaký jsem u něj předtím nikdy neviděla. Když odešel, na zlomek vteřiny jsem málem zalitovala, že jsem ho vyhnala, i když mi bylo jasné, že je konec.

Joss měla pravdu. Chlapi jako on jsou určeni k nezávazným flirtům.

Když jsem přijela domů, Dan tam ještě nebyl, a tak jsem si zula boty, uvařila čaj a šla si do patra k počítači přečíst maily: při práci obchodní zástupkyně farmaceutické firmy, které jsem se věnovala převážně z domova, jsem si zvykla zapínat počítač i o víkendu. V poště na mě nečekalo nic důležitého, a tak jsem se přihlásila na Facebook...

Po chvilce váhání jsem do vyhledávače rychle natukala „Leo Williams“.

V minulosti jsem po něm už jednou nebo dvakrát všetečně pátrala, ale nikdy jsem nic neobjevila. Nejspíš se zaregistroval teprve nedávno; což mě udivovalo, protože se věnoval pořádání firemních akcí a byl pěkný –

A hele! Na monitoru vyskočila malinká, ale dobře rozeznatelná fotka a já zatajila dech. Tady ho máme.

Smál se do objektivu, objímal tmavovlasou ženu – rozhodně to nebyla Cara – a vypadal šťastně. Tohle bylo mnohem zajímavější než brouzdat nudným fotoalbem plným nekvalit-

ních fotek v profilu někoho, koho jsem kdysi znávala na střední... Naklonila jsem se blíž a klikla na jeho veřejný profil.

Bec měla pravdu. Fakt se moc nezměnil, možná vypadal jen o trochu starší. Měl na sobě smokink, který sekne každému, ale jemu slušel obzvlášť. Hnědočerné vlasy měl možná o něco kratší než tenkrát, a sem tam prokvetlé šedinami, ale nakonec jsme se neviděli už kolik – čtyři, pět let? Rychle jsem počítala. Skončilo to těsně před mými devětadvacátými narozeninami. Důkladně jsem si fotku prohlédla. Zjevně byla pořízená na nějaké akci, protože kolem nich byla spousta lidí, jejichž hlavy se na snímek nevešly. Na podobnou fotku byste klidně mohli narazit v nějakém společenském časopise.

Ve svém profilu vyplnil minimum informací – jenom datum narození a to, že je „zadaný“. Po otevření galerie se mi ovšem ukázala spousta fotek. Většinou ze snowboardu nebo kitesurfingu, jako by dával najevo: „Jasně, na sjezdovce jsem ve svém živlu zrovna tak jako v zasedačce“, podobné fotky jsem ale vídala na Facebooku často. Kromě nich tu bylo pár snímků z dovolené se stejnou ženou, oba na nich měli značkové brýle, byli opálení a objektivu nastavovali sklenice s koktejly... A pak jedno skupinové foto ve společenském oblečení, kde před nimi stály dvě trochu rozpačitě se tvářící holky. Zamračila jsem se. Co to ta Bec povídala? A to si říká porodní asistentka. Holkám mohlo být tak šest a devět let, moc na to, aby to byly jeho dcery. Naklonila jsem se blíž k monitoru – se snubním prstenem měla ale pravdu; bylo vidět, jak se mu leskne na prsteníčku. Odtáhla jsem se a dlouze se na fotku zadívala. Vypadali jako normální šťastná rodinka. Tak Leo je nevlastní otec. Divná představa.

Ještě divněji bylo ale něco jiného. Možná jsem si to jen představovala, ale zdálo se mi, že se mi ta žena podobá. Byla sice starší a doopravdy měla trochu silnější postavu, zato pěkně tvarovanou. Měla ale podobný účes jako já; polodlouhé vlasy s dlouhou ofinou a stejné barvy jako já... Ale většina mužských má přece svůj typ, to není žádná novina. Každopádně vypadala odhodlaně – skoro zarputile. Třeba Leo konečně našel ženu, která je pro něj dostatečnou výzvou.

Vrátila jsem se na hlavní stránku a znovu si prohlédla jeho fotku. Skoro jsem slyšela jeho vřelý smích, přesně jsem věděla, jak by zněl... Viděla jsem paže, které kdysi objímaly mě, ústa, která se dotýkala mých. A cítila jsem zmatek. Tehdy jsem se s ním taky takhle fotila. Nejspíš mi ještě nějaká fotka zbyla zahrabaná v krabici plné vánočních a narozeninových přání, pohledů a pozvánek na svatby kamarádů.

Přelétla jsem očima seznam jeho přátel... a propnula se jako pravítko, když jsem narazila na jméno Cara Jonesová. To snad ne! On se s ní pořád přátelí? Její profil byl bohužel soukromý, ale dostatečně mě uspokojil i pohled na její fotku, z níž bylo jasné, že jí věk zrovna nepřeje.

Cara Jonesová. Naposledy jsem ji viděla, když jsem se jednou vrátila dřív z práce a našla doma Lea, jak si balí poslední zbytky svých věcí. Čekala na něj před domem, jako modelka se opírala o své nablýskané nadupané BMW, s nalakovanými lokny, rukama založenýma na prsou a oblečená v přiléhavé kožené bundě. Když jsem se kolem ní prosmýkla se sklopenou hlavou, zvědavě si mě prohlížela. Později jsem ztratila dost času úvahami nad tím, jestli jsem se neměla vrátit a jednu jí vrazit, a když jsem to neudělala, jestli jsem lepší nebo horší než ona.

ten, kdo odešel

Pohled na její tvář mě teď už naštěstí nechával úplně chladnou. Vyplázla jsem na ni jazyk – kráva – a vrátila se k Leovu profilu.

A pak, naprosto bez rozmyslu, jsem udělala něco nečekaného a pitomého. Chvilku jsem zírala na jeho fotku a najednou jsem klikla na ikonku „Pošlete Leovi vzkaz“. Do předmětu jsem vepsala Páni! a do zprávy jsem rychle natukala:

Vidím, že se činíš! Gratuluju! Doufám, že se máš dobře.
Molly

A odeslala jsem ji.

Kapitola třetí

V další vteřině už jsem se ošivala na židli a měla nepřímý pocit, že jsem provedla obrovskou hloupost. Vzít zpátky jsem ji ale nemohla, vzkaz jsem už poslala. Teď už si žil vlastním životem.

Zatracený Facebook – je jako nekvalitní čokoláda, kterou by vás ani nenapadlo si dát, ale když vám ji někdo nabídne, stejně se do ní pustíte a celou ji zhltnete.

Nešlo to vzít zpět. Neměla jsem jeho profil vůbec otevřít. Povzdechla jsem si. Možná je to jedna z těch poštilostí, které je lepší nechat si pro sebe – Leo na mou zprávu stejně nejspíš nezareaguje. Ale ne, jasně že odepíše, to by nesměl být Leo...

V přízemí se ozvalo bouchnutí vchodových dveří a já nadskočila. „Haló. Moll? Jsi nahoře?“

Dan.

„Ahoj!“ zavolala jsem na něj zvesela a smazala poslané zprávy, zavřela Leův profil a vymazala historii v prohlížeči s rychlostí, která mě samotnou udivila.

ten, kdo odešel

Když se chvíli nato objevil ve dveřích, nevinně jsem brouzdala po vlastním profilu.

„Ahoj!“ prošel pokojem a dal mi pusu. Obličej měl ještě chladný po odpoledni stráveném venku a tváře zčervenale. „Co děláš?“ Mrkl na monitor. „Áha, vidím, že máš za sebou perný den.“

„Jak jste hráli?“ zeptala jsem se rychle.

„Bídneš,“ ucedil s úsměvem, „ale jeden hráč, co ho vyloučili z hřiště, se ohnal po rozhodčím, což bylo celkem vtipné. A podívej, co jsem našel v obchodě cestou domů.“ Ukázal mi ruku, kterou držel za zády, a v ní několik balení prskavek.

„No skvěle! Já na ně úplně zapoměla.“

Vypadal spokojeně. „Myslel jsem si to.“ Sedl si do křesla v rohu pokoje a začal si odmotávat šálu, prohrábl si rukou hnědé vlasy, které se mu pod čepicí přilepily k hlavě. „Potřebuju ostříhat, vypadám jako ovce.“

„Ovce mám ráda,“ řekla jsem mu a zaklapla víko notebooku.

„Já mám zas rád tebe,“ opáčil a významně na mě zamrkal. Pak se jeho výraz změnil, jako by ho něco napadlo. „Mohl bych rovnou zavolat do kadeřnictví a objednat se, aby mi to nevypadlo z hlavy...“ Sáhl do kapsy pro mobil. Vždycky měl rád věci naplánované. „V kolik máme být vlastně u vašich? Budu mít čas se – Hele! Esemeska,“ vyhrkl dřív, než jsem stačila odpovědět. Chvíli se soustředěně mračil na displej a pak se celý rozzářil. „Páni! Ed a Beth budou mít dítě!“ nadšeně mi předal zprávu od našeho svatebního svědka a jeho ženy. „Není to úžasný? Jen mu rychle zavolám...“

„Čau, chlape!“ zahalekal do telefonu a zvedl se. „Právě jsem dostal tvou zprávu. To je fantastická novina! Máme

z vás obrovskou radost!“ Položil mi ruku na hlavu a nepřítomně mě hladil ve vlasech, pak se odtáhl a tiše se mě zeptal: „Čaj?“

„Kdy se to má narodit?“ pokračoval, když jsem přikývla. Ukázal mi zdvižený palec a radostně seběhl ze schodů. „Časy se mění, co? Nemůžu uvěřit, že z tebe bude *táta*,“ slyšela jsem ho. „Máš se na co těšit...“

~

„... Jenom doufám, že bude mít uši po Beth.“ Cestou k našim Dan pořád básnil o dítěti. „Ty Edovy plachťáky bych nikomu nepřál. Ani vlasy, když už jsme u toho. Víš, že začal plešatět už ve dvaadvaceti?“ Se smíchem zatřásl hlavou. „Rozhodně jsem mu nezáviděl... Myslíš, že už se mi taky začínají dělat kouty?“ dodal po odmlce a ustaraně se prohlédl v zrcátku. „Možná bych měl kadeřnici říct, aby mě ostříhala jen po stranách a nahoře mi nechala vlasy delší. Co ty na to?“

„Řídím,“ řekla jsem mírně a vyhnula se tak odpovědi.

„Takže PLEŠATÍM. V tom případě doufám, že naše děti nepodědí vlasy po *mně*... A že nebudou mít tvoje nohy a mou výšku. Neudržely by rovnováhu.“ Na chvíli zmlkl. „Nebo moje nohy a tvoji výšku. To by bylo ještě horší; vypadaly by jako klauni,“ zasmál se. „Hrozná představa, co?“

~

„Pomoc! Pomozte mi někdo!“ zakřičela jsem. „Strašně se bojím!“

ten, kdo odešel

Oscar, můj synovec, na mě přestal vrčet, jednou rukou se vratce přidržoval koloběžky a druhou si nadzvedl masku. „To jsem přece já!“ vypískl nadšeně, když jsem se sesunula na jednu z kuchyňských židlí.

„Uf!“ vydechla jsem dramaticky a dala si lok čaje. Oscar si znovu stáhl masku přes obličej a uháněl na koloběžce na druhou stranu místnosti, kde se jeho mladší sestřička Lily trápila s kočárkem pro panenky a marně se ho snažila vytáhnout na schod vedoucí z kuchyně.

Oscar se u ní zastavil a rozvážně posoudil situaci. „Na to potřebuješ kluka,“ prohlásil a pokusil se kočárek nadzdvihnout za ni. Lily se ale lekla, že jí chce hračku sebrat, a tak hlasitě zavřískala, načež Oscar usoudil, že se mu ta námaha nevyplatí, kočárek nechal být a odjel. Lily ho sledovala s výrazem: „Jasně, kámo, jen si jeď.“ Nedorozumění mezi pohla-vími se očividně začíná projevovat v čím dál nižším věku.

Oscar při svém úniku málem vrazil do mámy, která se kuchyň snažila poklidit. „Začíná tu být trochu těsno,“ upozor-nila nás ostatní, kteří jsme si hověli porůznu kolem, zabraní do sobotních novin.

„Uděláme ti prostor.“ Chris, můj nejstarší bratr, odložil finanční přílohu, natáhl dlouhé nohy a zvedl se. „Tak, děcka, je čas na schovku, a pak půjdeme na ohňostroj.“

„Já budu hrát, tati!“ nabídl se Oscar a vzhlédl k němu roz-zářenýma očima.

„Báječný nápad.“ Máma mi utrhla hrnek čaje od pusy a odnesla ho do dřezu.

„Ještě jsem nedopila,“ protestovala jsem.

„Ne? To nevádí,“ mávla rukou. „Ať už jsi pryč.“

„Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybych brzy skončil na od-

kapávači i *já*," posteskl si táta a sevřel pevněji kulturní rubriku a svůj šálek.

„Budeš hrát s náma, dědo?“ zeptal se ho Oscar.

„Kdepák, miláčku," protáhl táta s lítostí. „Musím hlídat tohle křeslo. Ale pomůžu vám počítat.“ Významně se podíval po nás, načež jsme se já a Karen, má švagrová, neochotně zvedly. Můj bratr Stuart ani nezdvihl oči od sportovní rubriky a Marii, jeho ženě, se očividně ulevilo, když si malý Harry vyžádal lahvičku s pitím a poskytl jí tak dobrou výmluvu. „Budu počítat do tří, Oscare, dobře? Jedna, dva, tři...“

„No tak, strejdo Stu, strejdo Dane!“ popoháněl je Oscar. „Už jsme začali. Musíte se schovat!“

~

„Měli bychom se takhle tulit častěji," zašeptal Dan v šeru nepoužívané šatny a štípl mě do zadku.

„Doufám, žes to byl ty a ne pan Tumnus," zakřenila jsem se, když se ke mně sklonil a políbil mě. Na chvíli jsme se nechali unést úplně jinou hrou, až se Dan neochotně odtáhl. „Asi bychom měli přestat," povzdechl si. „Můžeme ale pokračovat doma, co myslíš?“

„Jsem pro," zamumlala jsem a pak jsme oba zmlkli, protože se na schodech ozval dupot a doneslo se k nám Oscarovovo vzrušené volání: „Už jdu...! Ale nejdřív musím čůrat!“

Dan vyprskl smíchy. „Vypadá to, že si tu pobudeme.“

Chvíli jsme mlčeli a trpělivě čekali. „Doufám, že si budou takhle hrát i s našimi dětmi," zašeptal Dan.

„Určitě!“

„Napadlo mě – víš, jak jsem ti říkal, že Ed a Beth čekají

ten, kdo odešel

dítě –, že se brali později než my. Já vím – domluvili jsme se, že počkáme, dokud nebudeme bydlet ve vlastním, ale proč do toho nepraštit rovnou?“

„Do čeho?“ vyhrkla jsem nechápavě. „Chceš koupit dům?“

„Ne! Chci mít dítě. Na co máme ještě čekat?“

„Hotovo!“ zakřičel Oscar a spláchl. Zvedla jsem ruku ke rtům, abych Dana umlčela.

„Tak co ty na to?“ zeptal se nedočkavě.

„Pst!“ sykla jsem. „Uslyší tě! Nekaz hru.“

~

Cestou domů byl Dan nezvykle zamlklý.

„Jsi v pořádku?“ optala jsem se ustaraně, když jsem si všimla jeho zamračeného pohledu upřeného přes volant na silnici.

„Cože?“ Krátce se na mě ohlédl a pak se usmál. „Jasně, nic mi není. Jsem jen trochu zničený.“

„Nejspíš proto, žes Oscara nosil celé odpoledne na zádech.“ Natáhla jsem se k němu a stiskla mu ruku. „Líbilo se mi, jak sis s ním dnes hrál... Ale nedivím se, že jsi unavený.“ Sama jsem se cítila vyčerpaná a dlouze jsem si zívla. „Myslím, že dnes půjdeme spát brzy.“

Když si ale Dan lehl ke mně do postele, na spaní jsme rychle zapomněli...

A zrovna když jsem si zasněně pomyslela, že bychom si měli dát tu práci a milovat se častěji, jelikož jsme v tom vážně dobří, zeptal se: „Co kdybychom nepoužili ochranu?“

Jeho otázka mě okamžitě vrátila na zem. Zaskočeně jsem ze sebe vysoukala: „Ale to bych mohla...“

„Já vím,“ přitakal trpělivě, jako bych byla tak trochu natvrdlá.

„Aha.“ Oba jsme zmlkli a Dan mě znovu políbil. Ale místo pocitu uvolnění a opojení, který jsem si užívala před chvílí, mě přepadla nervozita. Vážně to uděláme? Takže tohle je ono? Ten velký okamžik? Začneme se snažit – o miminko?

Během příštích pěti minut bych mohla být *těhotná*.

Srdce se mi rozbušilo... něčím, co podezřele připomínalo strach.

„Dane, neměli bychom si o tom promluvit?“

„*Ted?*“ Nadzvedl hlavu a podíval se na mě. „A o čem?“

„No, o načasování, a tak,“ vyhrkla jsem.

„O načasování?“ zopakoval nechápavě. „Ale vždyť...“

„Nejdřív bychom to měli probrat,“ skočila jsem mu do řeči a při tom jsem cítila, jak mě začíná ovládat panika. „Nemůžeme to udělat jen tak.“

„Ne?“ Očividně jsem ho zaskočila, ale protože to je Dan – laskavý, starostlivý a do morku kostí rozumný –, nechtěl nic pokazit, a tak dal na mě a s pokrčením ramen se natáhl po krabičce s kondomy.

A já jsem s překvapením a silným znepokojením cítila, jak mi ze srdce spadl ohromný kámen.

~

Následující dopoledne jsme jeli k Danovým rodičům na nedělní oběd a tentokrát jsem mlčela já. Tiše jsem si přehrávala svou reakci z předchozího večera a přesvědčovala se, že byla nejspíš úplně normální – rozhodnutí založit rodinu přece není banální. Nejistota proboha neznamená, že děti vůbec nechci.

ten, kdo odešel

Dan se na mě podíval se slovy: „Nekousej si nehty“, a jemně mi odstrčil ruku od pusy. „Je to jen oběd, Moll. Když bude táta v jedné z těch svých nálad, nemusíme se zdržet dlouho.“ Povzbudivě se na mě usmál. „Víš co? Mohla bys mi povědět o tom načasování. *Kdy* je nejvhodnější chvíle? Když ovuluješ?“

Střelila jsem po něm překvapeným pohledem. Načasováním jsem měla spíš na mysli, že když otěhotním v listopadu, v srpnu budu mít obrovské břicho, a to nebude zrovna zába-va... Ani pro naše dítě, když už jsme u toho. Jak by se mu asi líbilo slavit narozeniny o prázdninách?

A ovulace? Odkdy má Dan takový přehled?

„Ty máš ale dost nepravidelnou menstruaci, ne?“ pokračoval, jakoby nic. „Bude složitější vypočítat plodné dny?“

Spadla mi brada. „Musíme o tom mluvit zrovna teď?“ vydechla jsem.

„A proč ne?“ divil se.

„No, už jsme skoro u vašich.“

„Moll,“ dramaticky ztlumil hlas, „na takovou dálku nás neuslyší ani moje máma. Je to ještě šest mil.“

„Dane, nechme to radši na zpáteční cestu,“ navrhla jsem a záměrně si nevšímala pohledu, kterým po mně loupl.

„Dobře,“ souhlasil nakonec. „Nevadí. Promluvíme si o tom později.“

Pro jednu jsem byla vcelku vděčná, že jsme dorazili do Chichesteru. Michael, můj tchán, byl ve výjimečně dobrém rozmaru a hrdě nám předváděl svou novou devítku železo. Bohužel mu to dlouho nevydrželo. Když chtěl, dokázal být vtipný, okouzlující a neuvěřitelně pozorný – ale zrovna tak se uměl mrknutím oka zničehonic proměnit v protivného sta-

rého brouka. Jak mohla Susan vydržet v manželství s někým tak náladovým, bylo nad mé chápání, ale co jsem ji znala, sotvakdy jsem ji slyšela zanádat nebo se opravdu naštvat. Možná si na něj za ty roky zvykla, nebo zkrátka nepotřebovala křičet – jednou dvakrát jsem byla svědkem, jak ledovým hlasem pronesla: „Michaele!“, čímž dala najevo, že zašel příliš daleko, a její manžel neochotně, ale poslušně zmlkl. Na druhou stranu jsem nejednou viděla, jak se zahanbeně pokoušela rozproutit hovor poté, co Michael neurvale a nabručeně vypochoďoval z pokoje. Ani po letech jsem si nebyla jistá, kdo tu vlastně nosí kalhoty.

Když jsme se usadili k obědu, Dan prohodil, že jeden z jeho kamarádů ze školy dostal výpověď.

„Ve tvém oboru ale nic takového nehrozí, ne?“ zeptal se Michael příkře.

Dan sáhl po džbánů s vodou. „Snad ne. Na současné poměry si vedeme dobře. Ale stejně nám zmrazili platy.“ Pokrčil rameny a nalil si vodu.

„Prosím?“ Michael odložil příbor, narovnal se, otřel si pusou ubrouskem a upřeně se zadíval na Dana. „Zmrazili? Co tím myslíš?“

Zkroušeně jsem očekávala, co bude následovat.

„Nemám zrovna na výběr, tati.“ V rozrušení postavil džbán na stůl tak prudce, až hlasitě bouchl.

„Dávej pozor!“ napomenul ho Michael. „A neplácej hlouposti. Samozřejmě že máš na výběr. Vždycky existuje nějaké řešení – netvrdím, že ne –, ale hlavní je, abys se sebou nenechal orat.“

Dan diplomaticky mlčel a jen se natáhl po míse s pečnými bramborami a nandal si je na talíř. Susan nespouštěla

ten, kdo odešel

zrak z Michaela, ale ani ona nic neříkala. Já jsem si všimla, jak jejímu otci spadl ubrousek na podlahu a nemohl se pro něj sehnout, a tak jsem odložila vidličku a nůž, abych mu pomohla.

„Děkuju, Molly,“ řekl tiše, když jsem mu ho podala, a třesoucíma se rukama sáhl po džbánku, který Dan předtím nepřítomně postavil před něj.

„Můžu vám nalít?“ nabídla jsem se a on vděčně přikývl. Naplnila jsem mu skleničku a dala mu ji do ruky. Nato vzhlédl přes stůl k Michaelovi, sotva znatelně zakoulel vlídnými vodnatými očima a mrkl na mě. Bezděčně jsem mu odpověděla úsměvem a pak jsme oba upřeli pohled zpátky do svých talířů.

„Víš, nechápu, v čem je tak těžké se jim postavit,“ navázal Michael a kštice hustých vlasů mu poskakovala, jak energicky krájel tlustý kus masa. „Vždyť je to úplně jednoduché. Přijdeš za nimi a řekneš jim: ‚Je nepřijatelné, abyste mi zmrazili plat. Jak by se vám to líbilo, kdybyste byli na mém místě?‘ Namouduši, Danieli, jestli to takhle bude pokračovat, příště přijdeš s tím, že máš chodit do práce dřív a odcházet později.“

„Já vím,“ přitakal Dan, „ale tak to prostě je.“

Michael nevěřicně zakroutil hlavou. „No, tak já ti něco povím,“ namířil vidličku na Dana a já cítila, jak se to ve mně začíná vařit. Zírala jsem do talíře a soustředěně si prohlížela vzorovaný okraj. „Já nikdy nepřišel domů později než v sedm; na tom jsem si zakládal. Pokud do té doby nemáš hotovo, tak jsi buď líný, nebo tě zaměstnavatel využívá. *Nedovol*, aby si z tebe udělali hadr na podlahu. Nikdy neutíkej, vždycky si stůj za svým.“ Důkladně namočil kus hovězího

v omáčce a strčil si ho do pusy. „Už nejsi ve škole.“ Pak se obrátil na mě. „Víš, že nejmiň třikrát utekl ze školy, Molly? Ten malej mizera.“

„Vážně?“ podivila jsem se naoko, ačkoli jsem o tom samozřejmě věděla. Pobyt na internátu byl pro Dana nesnesitelný – mnohokrát prosil rodiče, aby se mohl vrátit domů. Susan ho chtěla ze školy odhlásit, ale Michael jí to zatrhł a poučil svého osmiletého syna, aby to „bral jako chlap“.

„A dokonce i tohle zpackal, hlupák jeden. Vlezl do špatného vlaku a skončil až v Bristolu.“

Nikdo jiný nepromluvil.

„Museli jsme sednout do auta a zajet si pro něj. Když jsme přijeli, fňukal v kanceláři ztrát a nálezů. Pamatuješ, Susan?“

Určitě jsem v tu chvíli nebyla jediná, kdo si představil Dana jako ztraceného a vystrašeného kluka zoufale toužícího, aby si pro něj přijeli rodiče, a přitom vyděšeného, protože tušil, co mu asi řeknou. A spolu s bolestným pocitem mateřské starostlivosti jsem si uvědomila i náznak pohrdání namířeného proti Michaelovi.

„Každopádně,“ ozval se Dan v zoufalé snaze odlehčit atmosféru, „bych byl nadšený, kdybych mohl dělat od devíti do pěti tak jako ty, tati, jenže takhle to už dneska nefunguje. Kdybych prohlásil, že musím být každý den do sedmi doma, tak by se mi vysmáli.“

Michael přezíravě frkl. „Nesmysl. Myslel jsem, že všechny ty technologické novoty mají mít nějaké výhody, když říkáš, že jsou tak úžasné a nenahraditelné. Neměly by ti usnadňovat život? Všichni mají dnes plnou pusy ‚pružné pracovní doby‘, ale co z toho?“ dodal ironicky. „Není to k ničemu. Ty chodíš domů po večerech, a to s počítači pracuješ, prokrista.“

ten, kdo odešel

„Mohl bys trochu ztlumit tu hudbu?“ zeptal se Dan, kterému už taky začínala docházet trpělivost. „Hraje dost nahlas. Molly z ní bude mít migrénu a dědu už musí bolet uši.“

Michael neodpověděl, jen popadl dálkový ovladač a našťvaným zmáčknutím muziku úplně vypnul, takže v místnosti zavládlo napjaté ticho.

Protože ale pokaždé potřeboval mít poslední slovo, po chvíli se neudržel. „A v tom je ten problém, když si najdeš práci v nějakém módním nezavedeném oboru, jako jsou informační technologie...“

Zdálo se mi, že Susan sevřela nůž o něco křečovitěji.

„... Nakonec jde vždycky jen o nabídku a poptávku, Danieli. Možná si myslíš, že už nemám přehled, ale v podstatě je to pořád jedno a totéž, o tom tě ujišťuju. Doktory a zubaře budeme potřebovat vždycky..., ale kdybychom zítra přišli o počítače, vůbec nic by se nestalo. Říkal jsem ti, že máš vsadit na tradičnější vzdělání, ale ty mě nikdy neposloucháš, vid?“

„Jak se vám po operaci uzdravuje koleno, Michaela?“ vložila jsem se do hovoru, protože už jsem to nemohla vydržet.

„Výtečně, děkuju,“ odpověděl a odvrátil se od Dana. „Poslali mě domů už druhý den! Nebýt toho psího počasí, tak už jsem zpátky na hřišti.“

„Měl tam strávit týden,“ poznamenala Susan, „ale díky tomu, že už tyhle operace provádějí laparoskopicky... Stejně ale nesmí zapomínat, že je mu už třiasedmdesát.“

„Bylo to odbyté raz dva,“ prohlásil Michael a nandal si hrášek. „Vážně nechápu, proč se kolem toho tolik nadělá.“

„Je to neuvěřitelné, že jo? Laparoskopicky dnes už dělají i bypass,“ podotkla jsem nevinně. „Jeden doktor mi tuhle vy-

právěl, že chirurgové operují s nástroji napojenými na počítač...“ odmlčela jsem se, když jsem si všimla, jak se Michael zarazil uprostřed pohybu, „... který zpracovává jejich pohyby a navádí nástroje tak, aby zamezil chvění jejich rukou. Takže vlastně spolupracují, aby dosáhli co nejlepšího výsledku. Jsem ráda, že se vám to koleno tak brzy zahojilo.“ Vzala jsem do ruky skleničku a při tom zachytila Danův vděčný úsměv.

Michael mě probodával upřeným pohledem. Když jsem se napila, zeptal se: „Ty nepiješ alkohol, Molly?“

„Dnes ne.“

„Vážně?“ podivil se významně. „Děje se něco? Nejsi snad těhotná?“

„Ale ne.“ Krátce jsem se zasmála a v duchu se ušklíbla. Tohle mě nerozhodí. Budeš se muset snažit mnohem víc. „Jen dnes nemám na alkohol chuť – nic víc.“

„Nemáš strach,“ pokračoval, opřel se a založil si ruce na pozoruhodně plochém břiše, alespoň u někoho v jeho věku a s jeho chutí k jídlu, „že jestli se co nejdřív nerozhoupe,“ kývl směrem k Danovi, „tak ti tenhle vlak ujede?“

„Tati!“

„*Michaele!*“

Měla jsem to přejít – měla jsem nechat Susan, ať si s ním poradí –, ale jak jsem tak na Michaela zírala a bublal ve mně vztek nad tím, jak je vulgární, a potřeba bránit svého muže (a možná v tom bylo ještě něco – precitlivělost nebo napětí, které jsem si do té chvíle ani neuvědomovala), najednou to všechno přeteklo, a než se někdo z nich stačil nadechnout, slyšela jsem se, jak říkám: „Víte, vzpomínám si, jak mi někdo vyprávěl, že když se muži dostanou do určitého věku, neměli by minout žádný záchod, promarnit žádnou erekci...“

ten, kdo odešel

Dan se zakuckal soustem yorkshirského pudinku, střelil po mně zděšeným pohledem a popadl skleničku, až voda vyšplíchlá na ubrus. Dokonce i Susan vypadala omráčeně.

„... a říkat si, že to bylo jen prdnutí. Souhlasíte s tím, Michaele?“

Kapitola čtvrtá

„Nedělní oběd – a ty začneš probírat erekci...“ Dan mluvil přerývaně a křečovitě tiskl ruce na volantu „... před mým tátou... a dědou?“

„Já vím...“ Hanbou jsem se na něj nedokázala ani podívat. „Já vím, Dane. Je mi to moc líto; prostě to ze mě vyjelo. Máš pravdu, měla jsem se ovládnout, ale nemohla jsem vydržet, jak se do tebe navážel. Co vůbec ví o počítačích?“

„Nic!“ vykřikl Dan a v rozčilení trochu uhnul ke krajnici. „A o to jde. Neví o nich nic! Je to jen zabeđený starý chlap. A ty víš, že když se dostane do téhle nálady, je nejlepší nechat ho být.“

„Ale –“

„Udělala jsi přesně, co chtěl! Vyjelas na něj jak fúrie, a tím mu ukázala, že těmi svými řečmi o těhotenství trefil do černého.“

„Do ničeho netrefil,“ namítla jsem popuzeně.

„Jasně že jo!“ usadil mě Dan. „Viděl jsem tě. Bylas rozzuřená doběla.“

ten, kdo odešel

„No jasně že byla, ale kvůli tomu, co řekl tobě! Víím, že jsem měla mlčet, a *fakt* je mi to líto, jenže on by měl být vděčný, že jsme v medicíně udělali takový pokrok. Když tátu rani-la mrtvice, nemohli... Mohl bys trochu zpomalit?“ Odmlče-la jsem se. „Silnice je mokrá a já bych se ráda dostala domů celá.“

„Tak jo, to by stačilo,“ vybuchl Dan a prudce odbočil na odpočívadlo, až do nás málem vrazilo auto jedoucí za námi. S divokým troubením nás objelo a zmizelo.

„Můžeš řídit sama!“ prohlásil Dan a odepnul si pás. „Když ani tohle zjevně nezvládnou!“

„Dane!“ Překvapeně jsem se k němu otočila a chlácholivě mu položila ruku na předloktí. „Co se to s tebou děje? Tvůj táta se zkrátka chová jako idiot, nic víc.“ Zhluboka jsem se nadechla. „Až se vrátíme, tak mu zavolám a omluvím se, jo? Promiň.“

Dan obrátil oči v sloup. Viděla jsem, jak mu zacukalo ve tváři.

„Tak ti zmrazili plat. No a co?“ pokračovala jsem. „Aspoň máme oba práci, a to je hlavní, protože kdyby –“

„Jak myslíš, že mi bylo,“ vychrlil zničehonic, „když jsem musel tátu poslouchat a neměl tušení, jak tě bránit a co bych měl říct, když uvnitř...“ Zarazil se a pak se dlouze nadechl. „Slyšelas, co řekl: ‚Jestli se nerozhoupe...‘ A máma mi minulý týden řekla do telefonu něco, co mi otevřelo oči; je pěkné počkat s prvním dítětem doteď – ale co druhé a třetí?“

COŽE? To snad není pravda! A jak se k tomu vůbec do-stali?

„Tou dobou už budeme nad hrobem, možná už je ani ne-budeme moct mít a já se nehodlám smířit s tím, že naše dítě

bude jedináček,“ prohlásil nekompromisně. „Nebylo by to spravedlivé – já to nesnášel. Pořád to nesnáším. Máma dodnes lituje, že na tátu víc netlačila, abych měl sourozence.“

„Neřekl, že jste se o tom bavili,“ podotkla jsem váhavě. „A u vašich to bylo něco jiného. Jednak je mezi nimi velký věkový rozdíl...“

„Oběma evidentně nejde na rozum, co se děje, a táta má svým způsobem pravdu – nemůžeme se tomu vyhybat do nekonečna, Moll.“ Mou poznámku přešel bez povšimnutí. „Víš, co mi došlo? *Vloni* touhle dobou jsme probírali, že se začneme snažit, a tys prohlásila, že bychom měli počkat, dokud neprodáme byt. Byt je prodaný a teď máme pro změnu čekat, až se dostaneme pryč z podnájmu... Zajímalo by mě, koho ještě napadlo: ‚No tak, Dane, pochlap se! Vy ještě nemáte dítě? Je všechno v pořádku?‘ Nebo si ostatní možná myslí, že je v tom něco jiného, třeba že mě dost nemiluješ, nebo tak něco.“

Zalapala jsem po dechu. Byla to taková rána pod pás, že jsem neměla ponětí, co odpovědět. Co k sobě cítíme, jsme nikdy nezpochybňovali – nikdy. „Bojíš se, co si myslí *ostatní* – nebo se mi pokoušíš říct, co si myslíš *ty*?“ zeptala jsem se pomalu.

Přetočil se na sedadle, aby mi viděl do tváře. „To mi pověz ty! Co jsem se o tom s tebou pokoušel promluvit, chováš se divně. *Chceš* přece děti, nebo ne?“

Na okamžik jsem ztratila řeč. „Jasně že chci! Ale nechápu, proč jsi najednou tak zjančil. Máme skvělé manželství, užíváme si – co je na tom špatného? A tvůj táta – ani máma, když už jsme u toho – nám nemají co mluvit do života. Neměls to s nimi vůbec probírat. Měl sis promluvit se mnou!“

ten, kdo odešel

Dan na mě nevěřicně vytřeštil oči. „A oč myslíš, že se snažím zrovna teď?“

„Dobře, dobře,“ pokusila jsem se ho uklidnit a smířlivě jsem zvedla ruce; takhle rozčileného jsem ho vůbec neznala. „Nemusíš na mě hned křičet!“ Nechápala jsem, proč reaguje tak přehnaně; nechal se vytočit od táty a najednou viděl problémy tam, kde nejsou...

Teď se mi hodilo zapomenout na své výhrady ze včerejškého večera.

„Popovídáme si o tom, Dane, já jen myslím...“

„O čem bychom si měli povídat?“ vyjel na mě. „Oba chceme děti, tak do toho zkrátka praštíme.“

„Dobře, po Vánocích –“

„Proč až po Vánocích?“ protestoval. „Proč ne teď?“

„Dane, jsou to jen dva měsíce!“

„Taky neotěhotníš hned. Co se změní tím, že budeme čekat?“

„Pro MĚ se změní hodně,“ odsekla jsem podrážděně. „No dobře, je *možné*, že to nebude hned, ale pokud jo, příští léto budu mít obrovské břicho – a to mě vůbec neláká. Navíc bych si ráda užila narozeniny a Vánoce i s tím, že se budu moct napít.“

„Sem tam si skleničku můžeš dát i tak,“ namítl a vyhlédl z okýnka. „Možná...“ Povzdechl si a bylo na něm vidět, že se začíná uklidňovat. Nejspíš zvažoval můj návrh. V tu chvíli jsem měla vyvěsit bílou vlajku.

„Musím ale říct, že když na mě takhle tlačíš, je to pro mě spíš povinnost než zábava,“ dodala jsem jízlivě a úplně zbytečně.

„Jasně!“ zvolal vítězoslavně. „Takže JE to moje chyba!“

„Není to ničí chyba!“ křikla jsem po něm a najednou jsem ztratila trpělivost. „Tahle debata nemá smysl! Snažím se ti jen vysvětlit, že pak už se to nedá vrátit, Dane. Copak to nechápeš? Jakmile budeme mít děti, všechno se změní – a určitě to bude nádhera, ale moc tě prosím, přestaň se tak snažit, aby tahle část našeho života tak rychle skončila. Chci si ho ještě užít tak, jak je. Jen pár měsíců. Nic víc.“

„Tak o to ti jde?“ Ušklíbl se. „Chceš si ještě *užívat*?“

„Jo! Co je na tom špatného?“

„No – jsme spolu čtyři roky.“ Pohlédl na mě celý rozpačitý. „Je mi šestatřicet, Moll... Nechci být starý táta.“

„Vždyť nebudeš!“

„Možná ne, ale fakt ti dělá hlavu jen *tohle*?“ zeptal se a zničehonic zvážněl. „Nebo je v tom ještě něco jiného? Bojíš se, že budeš muset přestat pracovat?“

Zaváhala jsem. Na to jsem nepomyslela. „Ani ne. Jen se mi líbí, jak teď žijeme. Víím, že to není navěky, ale bylo by pěkné dopřát si ještě chvíli bez –“

„Vždycky jsi mi říkala, že máme pracovat, abychom mohli žít, a ne naopak...“

„A na tom se nic nezměnilo, Dane, ale to ještě neznamená, že pro mě není práce důležitá.“

„Nikdo netvrdí, že se jí musíš vzdát úplně. Mohla by ses vrátit na částečný úvazek.“

„Já víím, ale při polovičním úvazku nedostanu dobré –“

„Moje i tvoje máma by nám pomohly,“ skočil mi do řeči dychtivě. „Nemuseli bychom platit za chůvu; v tom máme obrovské štěstí. Já víím, budeme potřebovat peníze na dům, ale nemovitosti určitě nahoru nepůjdou, a když na to přijde, dětský pokoj můžeme zařídit i teď.“

ten, kdo odešel

„Myslíš místo mé kanceláře?“

Přikývl. „Vím, nač myslíš, ale vyslechni mě. Když dáme pryč jídelní stůl, místo něj nastěhujeme ten tvůj a koupíme pořádný rozkládací gauč, pořád budeš mít kde pracovat a návštěvy budou mít kde přespat. Vlastně to bude mnohem lepší využití prostoru. Kdo má dnes oddělenou jídelnu?“ Zjevně to měl celé naplánované.

Neodpověděla jsem, jen jsem si opřela hlavu a najednou si připadala strašně vyčerpaná.

„Nevypadáš moc nadšeně,“ poznamenal zklamaně. „Copak taky nechceš děti, když vidíš svoje kamarádky? Myslím ty z Londýna – Bec a Joss.“

Hmmm. Dan nebyl u toho, když Rose oznámila, že je těhotná, a jedním dechem přesvědčeně dodala: „Vůbec nic se tím nezmění – naše dítě se bude muset přizpůsobit *mně*...“ Měla jsem možnost sledovat, jak si obě mé švagrové zvykají na mateřství, takže jsem už dobře věděla, že takhle to zkrátka nefunguje. Co na tom, že všichni ostatní už založili rodinu? Copak je ode mě doopravdy tak šílené, že zatím nechci vyměnit dlouhá sobotní dopoledne za probdělé noci? Přece jsem neřekla *nikdy*... Nebo jo?

Kolem prosvištělo další auto a to naše se trochu zakolébalo. Oba jsme mlčeli, já jsem zírala na mokrou silnici před námi a bojovala se zmatkem. Jediné, co jsem slyšela, bylo neustávající bubnování deště na střechu auta. Přála jsem si jet domů, do našeho útulného domku; zapomenout na Michala a jeho zlomyslné poznámky, na chvíli se vykašlat na celý svět.

Vzala jsem Dana za ruku a stiskla ji. Nereagoval, nechal ji volně ležet v mé dlani.

„Prosím – nechci se hádat,“ vydechla jsem. „Miluju tě.“

„Já tebe taky,“ odpověděl automaticky.

„Zkus aspoň předstírat, že to myslíš vážně!“ zažertovala jsem. Opravdu jsem si ho jen dobírala; chtěla jsem odlehčit situaci.

„Bylo by asi mnohem jednodušší, kdybych tě nemiloval,“ ucedil.

Nejspíš jsem vypadala pěkně vyděšeně, protože se okamžitě zatvářil, jako by litoval, že to vypustil z pusy. Možná to vystrašilo i jeho.

„Promiň, promiň mi to,“ vyhrkl. „Nemyslel jsem to tak.“ Naklonil se a přitáhl si mě k sobě. Nemotorně jsme se objali, protože nám překážela ruční brzda a zapnuté pásy. „Tak jo.“ Krátce mě políbil. „Pojedme domů.“

Domů jsme se vrátili přetažení a napjatí, a tak bylo pro nás oba dost nešťastné, že jsem večer vešla do ložnice – když jsem se předtím odlíčila a vyčistila si zuby – a načapala Dana u nočního stolku se špendlíkem v jedné ruce a nepoužitým kondomem v druhé.

Kapitola pátá

Zůstala jsem stát jako přimrazená a vytřeštila na něj oči.

Dan sklopil oči ke svým rukám a pak ke mně vzhlédl – polekaně, ale zpříma. „Tak jo, vzhledem k tomu, o čem jsme mluvili cestou domů, si umím představit, jak to musí vypadat,“ řekl pomalu, „ale PŘÍSAHÁM, že to tak není. Ty víš, že bych nic takového v životě neudělal.“

Ve zlomku vteřiny mi proběhl hlavou milion různých myšlenek. Příčilo by se to všemu, co jsem o Danovi věděla. I kdyby si nakrásně myslel, že potřebuju postrčit správným směrem – jsme svoji, dříve či později se stejně dočká, tak proč přírodě malinko nepomocť? –, nikdy by to neudělal. Dan je čestný, přímý, nikdy mi nelhal a já mu stoprocentně věřila. Musela to být jen příšerná shoda náhod, že jsem vkročila do pokoje zrovna ve chvíli, kdy držel v ruce dva tak usvědčující předměty. Události posledních dní všechno překroutily, proto získala tahle chvíle význam, jaký ani neměla. Jindy bych z toho nedělala vědu. Už bychom se tomu smáli – protože podobné věci se stávají ve špatných filmech, a ne v životě, a už vůbec je nedělají MUŽI.

„Takže co vlastně děláš?“ zeptala jsem se nakonec a Dan se viditelně uvolnil.

„Vracím kondomy do krabičky, protože nemáš ráda, když jsou na stolku každému na očích. Strkal jsem je zpátky a při tom jsem ze stolku shodil špendlík – nemám tušení, co tam dělal,“ ujišťoval mě naléhavě.

„V pátek jsem k závěsům špendlila nové zatemnění –“

„Nikdy jsem nechápal, proč potřebuješ na spaní úplnou tmu,“ usmál se chabě. „Ale to je jedno – byl jsem naboso a nechtěl na ten špendlík šlápnout, tak jsem ho zvedl – a v tu chvíli jsi přišla.“

~

„*Tohle* byla jeho výmluva?“ divila se má bývalá kolegyně druhý den, když jsem ji navštívila, a údivem ztuhla, takže chvíli držela ve vzduchu dítě, které předtím houpala na klíně. „Že uklízel?“

„Nebyla to výmluva.“ Zastrčila jsem si pramen vlasů za ucho. „Dan doma dělá spoustu věcí.“

Anita povytáhla obočí, jako by už tohle bylo samo o sobě podezřelé.

„Na něco se tě zeptám.“ Usadila si syna na kolenou a podala mu křupku. „Vejdeš do pokoje a někdo tam drží pistoli a mrtvou kočku: přece si nebudeš myslet, že ji přejelo auto?“

„A právě tohle se ti snažím vysvětlit,“ namítla jsem trpělivě. „Každý by samozřejmě usoudil, že ji ten člověk zastřelil. Jenže ono to tak nemuselo být.“ Hmmm, vůbec nechápala, jak je to celé vtipné; očividně jsem své publikum přecenila. „Byla to prostě jedna z těch divných věcí, co se občas stávají!“

ten, kdo odešel

Anita na mě upřela napůl soucitný a napůl odevzdaný pohled, jako bych byla úplný blázen.

„Jak myslíš,“ zabručela. „Ale stejně jsi ho přinutila, aby všechny kondomy naplnil vodou, že jo?“

Zaváhala jsem.

„To si snad děláš srandu!“ Brada jí spadla tak nízko, až jsem viděla plomby. Jejího chlapečka, který si doteď cumlal prstíčky, přestal náš rozhovor zajímat, a tak se jí na klíně začal ošívát a upozorňoval na sebe krátkými nesouhlasnými skřeky. Cítila jsem s ním, začínala jsem si totiž připadat stejně.

„Proč bych ho nutila, aby je plnil vodou?“

„Aha – už chápu!“ Oči se jí rozsvítily. „Koupilas nové a ty staré jsi zahodila, aby o ničem nevěděl, že jo? Máš pravdu. Tuhle hru můžou hrát dva,“ dodala a významně do mě šťouchla.

Tentokrát jsem se já zatvářila, jako by přišla o rozum. „Nemyslím si, že Dan propíchl kondom špendlíkem,“ řekla jsem pomalu, aby mě pochopila.

Nastala krátká odmlka.

„Takže tys je ani nevyhodila? To je neuvěřitelný!“ vykřikla a vyprskla nevěřícím smíchem. Tehdy mi došlo, co se bude podávat společně s kávou a banánovým koláčem při příští návštěvě u její matky: „Nikomu to neříkej, protože bych o tom neměla mluvit,

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!